

6
EREMITARUM MONTIS OSSÆ

PATRONISSÆ

SINGULARISSIMÆ,

SCILICET,

B. V. MARIÆ

IN SUA CONCEPTIONE AB OMNI LABE IMMUNI,

Ejusdemque Sacræ Congregationis

PROTOPARENTIBUS SANCTISSIMIS

EREMITICI INSTITUTI

AUCTORIBUS, ET MAGISTRIS,

PAULO, ET ANTONIO,

INVOTUM, ET ANATHEMA,

Pro Theologiæ curriculo feliciter absoluto,

D. D. D.

A. D. 1749.

ERITANTHUS

PATRONUS

ERITANTHUS

ERITANTHUS

E. V. M. L. R. I. E.

ERITANTHUS

ERITANTHUS

ERITANTHUS

ERITANTHUS

ERITANTHUS

PAULO ET ANTONIO

PAULO ET ANTONIO

PAULO ET ANTONIO

D. D. D.

1777

THESES THEOLOGICAS

*THEOLOGIAM SPECULATIVAM, MORALEM,
Polemicam, & Marianam amplectentes*

SUSTENTATURUS,
PRÆSIDENT

Fr. JOACHIMO A' S. ANNA.

Sacrae Theologiae Doctore, ejusdemque Professore,

Fr. ANTONIUS A' S. THERESIA

Ordinis Eremitarum S. Pauli alumnus, defensus in Conventu

Lisbonensi ejusdem Ordinis integra die 20 hujus mensis.

PROBLEMA.

*Quantum Eremitarum Montis Ossæ Congregatio Beatissimæ
Virginis protectione suffulta, Paulique Thæbei, & An-
tonii Magni normis illustrata explendor exurgat,
& gloriosior evadat?*

PARS I.

*Pro Theologia Speculativa, & Ma-
riana.*

THESIS I.

De Providentia Dei, & Divina Prædestinatione.

I

ERTISSIMUM est dari in Deo Providen-
tiam circa creaturas. 2. Et circa omnes, licet
inferiores, cujus oppositum fuit error Demo-
criti, Heracliti, & Epicuri. 3. Describitur
Divina Providentia: Aeterna, Divinaque præ-
scientia, & ordinatio creaturarum in suos fines
per media ad illos conducentia. 4. Ad Providen-
tiam Divinam requiritur actus intellectus, &
voluntatis. 5. Utrumque actum includit essentialiter Providentia Divina

B

adæquatè

adæquatè sumpta. 6. Providentia Divina dividitur in Physicam, & Moralem. 7. Ulterius in Naturalem, & Supernaturalem. 8. Providentia actualis determinata non est absolutè, & simpliciter necessaria Deo, sed libera. 9. Ex suppositione, quòd Deus creaturas produxit, necessariò habet Providentiam. 10. Providentia moralis præmiandi præmio supernaturali, vel puniendi poena æterna creaturas rationales non est necessaria in Deo, supposita sola creatione, & existentia talium creaturarum. 11. Providentia differt à Prædestinatione. 12. Providentia latius patet quàm Prædestinatio. 12. Providentia Divina semper assequitur suum finem universalem. 13. Ad Divinam Providentiam requiritur omninò scientia simplicis intelligentiæ. 14. Etiam requiritur aliqua scientia visionis. 15. Ad Providentiam moralem efficacem requiritur scientia media. 16. Eadem requiritur ad Providentiam moralem sufficientiæ titulo summæ perfectionis ipsius Providentiæ.

§.

17 **D**ivina Prædestinatio definitur à Parente Augustino: *Præscientia, & preparatio beneficiorum Dei, quibus certissimè liberantur, quicumque liberantur.* 18. Quam definitionem explicant TT. hoc modo: *Æterna, Divinaque præscientia, & ordinatio creaturæ rationalis in vitam æternam per media supernaturalia infallibiliter consequendam.* 19. De fide est dari in Deo talem Prædestinationem. 20. Talis Prædestinatio existit in Deo ab æterno. 21. Prædestinatio devolvit essentialiter actum intellectus, & voluntatis. 22. Prædestinatio ponit aliquid moraliter in Prædestinato. 23. Ad Prædestinationem requiritur scientia simplicis intelligentiæ. 24. Requiritur etiam scientia visionis non solum objectorum increatorum, sed etiam creatorum. 25. Scientia media requiritur ad Prædestinationem. 26. Prædestinatio semper assequitur suum finem particularem. 27. Omnis electio ad gloriam secum trahit amorem electi, non tamen omnis amor secum trahit electionem. 28. In Deo datur voluntas generalis salvandi omnes. 29. Talis voluntas non est voluntas signi, sed beneplaciti. 30. Voluntas generalis salvandi omnes est absolutè libera Deo. 31. Deus potest prædefinire nostros actus liberos ante absolutam, sed post conditionatam illorum prævisionem. 32. Prædestinatio de facto est post merita absolutè prævisa.

Pro Beatissima Virgine.

33 **A**Nte Virginis Prædestinationem de sui tractemus electio-
 ne. Beatissima Virgo non fuit prius electa ad existendum
 omni quacumque alia creatura rationali. 34. Neque etiam fuit prima
 creatura electa ad gratiam. 35. Contrarium tamen dicemus, si sermo
 fuerit de prioritate excellentiæ. 36. Beatissima Virgo Maria fuit pri-
 ma creatura post Christum electa ad Gloriam, seu fuit omnium præ-
 destinatarum primiceria. 37. Præter hanc electionem omnibus aliis præ-
 destinatis communem, ad aliud sublime donum fuit Beatissima Virgo
 electa, ut electorum nemo, nempe ad dignitatem Maternitatis Dei.
 38. Quænam ex his electionibus prior fuerit, quæri solet inter Aucto-
 res; quos inter in hoc puncto dissidium est. Nos utrique parti aliquid
 dantes, asserimus primò: Beatissima Virgo potuit eligi absolute ad Glo-
 riam prius, quàm ad Maternitatem. 39. Asserimus secundo: Beatissi-
 ma Virgo prius fuit electa ad Maternitatem, quàm ad eam Gloriam,
 qua de facto in cælo fruitur. 40. Beatissima Virgo nec de possibili po-
 terat prædestinari ad Gloriam ut coronam, ante merita absolute prævisa.

T H E S I S II.

De Scientia Dei, & Auxiliis.

41 **D**atur in Deo Scientia. 42. Hæc, prout hic sumitur,
 consistit in cognitione certa, & evidenti. 43. Sub-
 stantia intellectiva, sive principium radicale remo-
 tum, non distinguitur realiter tam à principio proxi-
 mo intelligendi, quàm ab actuali intellectione. 44. Etiam rejicimus
 talem distinctionem realem inter intellectum, & intellectionem. 45.
 Dantur in Deo species expressæ objectorum, quæ à Deo cognoscun-
 tur. 46. Non potest in Deo distingui species impressa. 47. Scientia Di-
 vina est verissima. 48. Scientia Divina potest dici universalis, qua-
 tenus se extendit universaliter ad omnia objecta. 49. Scientia Divi-
 na dividitur in Scientiam liberam, & necessariam. 50. Ulterius dividi-
 tur in Scientiam simplicis intelligentiæ, & visionis. 51. Hæc ultima
 divisio non est adæquata. 52. Deus non per scientiam simplicis intel-
 ligentiæ, sed per scientiam visionis, cognoscit suam essentiam. 53. Deus
 cognoscit creaturas in seipso. 54. Etiam illas cognoscit in seipsis.
 55. Quando Deus cognoscit creaturas in seipsis, objectum formale mo-
 tivum determinativum est veritas creaturarum. 56. Deus cognoscit
 mala tam naturæ, quàm culpæ, & poenæ. 57. Deus certò, & infal-
 libiliter cognoscit futura contingentia absoluta. 58. Deus cognoscit hu-
 jusmodi

jusmodi futura independenter à decretis Thomisticis. 59. In Deo datur scientia, quæ jure merito vocatur *Media*. 60. Futura non sunt physicè præsentia Æternitati Divinæ. 61. Actus liberi non cognoscuntur à Deo, ut absolute futuri in voluntate creata constituta in actu primo. 62. Deus independenter ab omni decreto actualiter existente cognoscit futura creata conditionata libera.

§.

63 **D**atur Gratia Auxilians. 64. Gratia Auxilians dividitur in excitantem, & adjuvantem. 65. Ratio Gratiæ excitantis reperitur tam in actibus intellectûs, quam voluntatis. 66. Gratiæ præcisè excitans necessaria ad actus naturales moraliter honestos est naturalis. 67. Gratia, quæ per se, & immediatè excitat ad actus supernaturales in entitate, debet esse in entitate supernaturalis. 68. De potentia extraordinaria potest consensus liber entitative supernaturalis elici sine gratia excitante entitative supernaturali, sed solum præcedente cognitione purè naturali. 69. Hæc tamen cognitio naturalis præcedens ad consensum entitative supernaturalem neque esset, neque exerceret rationem Gratiæ excitantis per se respectu ipsius consensûs. 70. Non datur concursus physicus Gratiæ excitantis respectu actûs meritorii. 71. Gratia physicè prædeterminans nequit stare cum libertate creata. 72. Auxilium constituitur efficax per suam entitatem dictam in recto, & consensum conditionatum dictum in obliquo. 73. Ex hoc eruitur auxilium non constitui efficax per prædeterminationem physicam, ut inquit Sapientissimi Thomistæ. 74. Neque etiam per decretum concomitans, ut tenent Subtilissimi Scotistæ. 75. Ex duobus habentibus æquale auxilium quoad physicam entitatem potest unus consentire, & non consentire alius.

§.

Pro Beatissima Virgine.

76 **D**eus per scientiam mediam infallibiliter prævidit quidquid Beatissima Virgo Maria liberè faceret in omni providentia, tam sub auxiliis supernaturalibus, quàm naturalibus. 77. Lis ergo est: utrum Beatissima Virgo Maria prævisa fuerit consensura omnibus auxiliis, quibus à Deo vocaretur vel ad merendum, vel ad non demerendum? Quia tamen quæstio potest excitari vel de auxiliis supernaturalibus, vel de naturalibus, ideo cum distinctione procedendum judico, & de supernaturalibus resolvimus: Beatissima Virgo Maria prævisa fuit omnibus auxiliis supernaturalibus consensura. 78. De auxiliis verò naturalibus, elige.

T H E S I S III.

De Gratia sanctificante.

79

Datur gratia habitualis hominem justificans. 80. Gratia sanctificans est accidens. 81. Est qualitas. 82. Gratia est physice, & intrinsece inherens justificatis. 83. Etiam est donum permanens. 84. Et si quæras, quanto tempore permanet hæc gratia? Dico permanere in quantum per peccatum mortale non expellitur. 85. In justificatione impii verè delentur, & remittuntur peccata. 86. De fide est, aliquam Gratiam justificantem esse distinctam ab actibus, adeoque physice permanentem. 87. Ad Gratiam nulla requiritur dispositio physica. 88. Ad Gratiam non requiritur ex natura rei, & ipsius gratiæ aliqua dispositio moralis. 89. Gratia quo ad essentialia est simplex habitus. 90. Si verò sumatur justificatio quo ad accidentalia, & integralia devolvit collectionem plurium habituum. 91. Cum Gratia habituali infunduntur habitus virtutum Theologalium. 92. Ut probabilius affirmamus, infundi etiam aliæ virtutes morales. 93. Ulterius infundi septem dona Spiritus Sancti. 94. Gratia habitualis de facto distinguitur realiter ab habitu Charitatis. 96. Causa effectiva Gratiae habitualis est Deus. 97. Causa verò materialis est anima justificati. 98. Actus Charitatis non est forma formaliter sanctificans. 99. Idem dicimus de actu contritionis perfectæ. 100. Visio intuitiva Dei non est forma formaliter sanctificans. 101. Idem affirmamus de lumine Gloriæ. 102. Gratia non potest naturaliter compati cum peccato mortali. 103. Gratia potest cum peccato mortali compati Divinitus.

§.

Pro Beatissima Virgine.

104 **C**um de Beatissimæ Virginis Gratia sermonem instituimus, à sua Conceptione capiamus exordium. Conceptio Beatissimæ Virginis non fuit ordinaria, prout facta absque aliquo speciali, & quod regulariter non contingit. 105. Utrum autem fuerit ordinaria, prout in illa fuisse observatas Leges naturæ? Dicemus. 106. Beatissima Virgo in sua Conceptione Purissima extitit: non enim ullo modo contraxit peccatum originale. 107. Ulterius dicimus, neque debitum proximum peccandi in sua Conceptione contraxit. 108. De debito remoto lis est inter Auctores; nos tamen affirmamus illud contraxisse Beatissimam Virginem. 109. Beatissima Virgo fuit Concepta in Gloria, sive Beatitudine naturali. 110. De Gloria, & Beatitudine supernaturali dicemus.

D

cemus. 111. Beatissima Virgo fuit Concepta in statu naturæ integræ. 112. Immò etiam in perfectione statui innocentiae debita quo ad aliqua, non quo ad omnia. 113. Beatissima Virgo in sua Nativitate habuit cumulum Gratiæ longe maiorem, quam quilibet alius habuit in fine vitæ. 114. Dicimus ulterius B. V. in hac Gratiâ per totum vitæ tempus, quo in terris vixit, mirabiliter crevisse. 115. Ita ut Deiparentis Sanctissimæ Gratiâ Gratiâ omnium hominum, & Angelorum longè superet. 116. Hinc etiam affirmamus Beatissimam Virginem fuisse omninò immunem ab omni culpa actuali, etiam levissima, contra Calvinî, & aliorum hæreticorum deliramenta. 117. Gravior controversia est etiam inter Catholicos: an fuerit impeccabilis? Nos dicimus solum impeccabilitate consequenti fuisse impeccabilem.

T H E S I S IV.

De Fide, Spe, & Charitate.

118 **D** Paulus ad Hæbreos 11. sic Fidem explicat: *Spei randarum substantia rerum argumentum non apperentium*, quam explicationem sic nos adaptamus cum TT. *Affensus supernaturalis firmus, & certus in Auctoritate Dei obscure revelantis fundatus.* 119. A tempore Christi, & Apostolorum usque ad nostrum non fuerunt factæ aliquæ publicæ revelationes de rebus, quæ antea revelatæ non fuissent, saltem confusæ, & implicite. 120. Sufficit revelatio universalis, ut particularia ejusdem universalis maneat revelata. 121. Habitus Fidei non est tota ratio agendi actum Fidei. 122. Habitus Fidei est causa principalis sui actus. 123. Habitus Fidei recipitur in anima. 124. Fides explicita Dei unius, & remuneratoris est necessaria necessitate mediæ ad salutem. 125. Non vero Fides explicita Trinitatis, & Incarnationis, etiam post Evangelium promulgatum. 126. Angeli habuerunt Fidem, quando fuerunt in statu viæ. 127. Primi parentes etiam habuerunt fidem. 128. Et non solum actum Fidei, sed etiam illius habitum. 129. In animabus Purgatorii datur Fides. 130. Non fuit data Fides in Christo Domino. 131. In Beatis non datur actus Fidei. 132. Idem dicimus de illius habitu.

§.

133 **S** Pes non pertinet ad intellectum; sed ad voluntatem. 134. Spes differt à desiderio 135. Ad actum Spei debet præcedere cognitio de possibilitate sui objecti. 136. Habitus Spei est à Deo infusus. 137. Habitus Spei est supernaturalis. 138. In hac providentia permanet habitus Spei, etsi deperdatur habitus Charitatis. 139. Ideò sequitur

quitur unum ab alio distingui realiter. 140. Habitus Spei non amittitur per quodcumque peccatum. 141. Habitus Spei non est tota ratio agendi actum Spei. 142. Habitus Spei est causa principalis sui actus. 143. In Deo non datur propriè Spes. 144. An detur in Beatis? Dicemus. 145. Primi parentes habuerunt habitum Spei in primo instanti suæ creationis. 146. In animabus Purgatorii datur habitus Spei.

§.

147 **D**atur amicitia inter Deum, & homines. 148. Nullus actus habens pro motivo adæquato bonitatem creatam est Charitas Theologica. 149. Non repugnat actus, qui sit Charitas Theologica, qui ad amandum aliquod objectum moveatur simul ex bonitate Divina, & creata, ita ut ex utraque bonitate confletur adæquatum motivum talis actus. 150. Habitus Charitatis distinguitur ab illius actu. 151. Habitus Charitatis de facto augetur. 152. Habitus Charitatis amittitur, posito peccato gravi. 153. Habitus charitatis non est tota ratio agendi actum ejusdem virtutis. 154. Habitus Charitatis non concurrat ad actum graviter præceptum pro instanti, in quo homo præceptum transgreditur. 155. Etiam non concurrat in instanti, in quo homo observat tale præceptum. 156. Quando homo peccator elicit actum amoris, vel contritionis, quo extra Sacramentum justificatur, talis actus non producitur ab actu Charitatis in eodem instanti infuso. 157. Producitur autem ab auxilio extrinseco, seu Omnipotentia Divina specialiter applicata.

§.

Pro Beatissima Virgine.

158 **B**eatissima Virgo Maria habuit in via fidem Theologicam. 159. Beatissima Virgo non conservat in Patria fidem actua-lem, nec habitua-lem. 160. Beatissima Virgo habuit in via habitum, & actum Spei ejusdem speciei cum nostro, licet habuerit certitudinem infallibilem suæ prædestinationis. 161. De Charitate Theologica nemo sanæ mentis dubitare audebit, cum certum omnino, indubiumque sit in Virgine extitisse perfectissimam, & intensissimam. 162. Hac, juxta Doctorem Seraphicum, Filium suum, ac Deum diligebat plus, quam omnes homines, & Angeli simul sumpti. 163. Non improbabile judicamus in Beatissima Virgine viatrice intensiorem amoris actum concedendum, quam in aliquibus Beatis in Patria. 164. Hinc pronum est conjicere inter Deiparam Sanctissimam, & Filium suum magnam intercessisse amicitiam.

THESIS V.

De Mystério Sanctissimæ Trinitatis.

155 **D**atur in Deo Personarum Trinitas. 156. Quælibet ex tribus Divinis Personis est Deus, & omnes tres Unus Deus. 157. Mystérium Sanctissimæ Trinitatis est supra naturale lumen. 158. Hinc deducitur non posse hoc mysterium naturali lumine demonstrari evidenter, præcisa revelatione, aut illustratione supernaturali. 159. De fide est dari processiones reales ad intra. 160. Duæ sunt in Trinitate processiones ad intra activæ. 161. Et totidem sunt etiam processiones passivæ. 162. Processiones activæ distinguuntur realiter à passivis sibi oppositis. 163. Processiones Divinæ sunt liberæ libertate opposita indigentæ, & coactioni; non autem prout libertas consistit in contingentia, seu indifferentia ad essendum, vel non essendum. 164. Nulla ex Divinis processionibus est voluntaria formaliter. 165. Principium quo productivum ad intra consistit adæquate in proprietate relativa. 166. Inter essentiam Divinam, & relationes non datur distinctio realis. 167. Neque etiam subtilissima distinctio ex natura rei. 168. Non admittimus in Deo subsistentiam absolutam. 169. Filius procedit ex cognitione possibilium. 170. Si Spiritus Sanctus non procederet à Filio ab illo realiter non distinguere-
tur.

§.

Pro Beatissima Virgine.

171 **B**eatissima Virgo in statu viæ cognovit Sanctissimæ Trinitatis Mystérium. 172. Non tamen evidenter, solo lumine naturali stante, licet nobiliori intellectu fuisset prædita. 173. Illud tamen cognovit lumine fidei. 174. Beatissima Virgo Maria credidit in Mystério Trinitatis in primo instanti suæ Conceptionis. 174. Beatissima Virgo Maria fuit speciali modo Patris Eterni Filia, & Spiritus Sancti Sponsa. 175. Apperiam verum sensum illius propositionis à multis SS. PP. nuncupatæ: *Beatissima Virgo Maria est prima post Trinitatem persona.*

THESIS VI.

De Incarnationis Mystério.

176 **P**ossibile est Mystérium Incarnationis. 177. Verbum Divinum de facto assumpsisse naturam humanam est dogma nostræ fidei. 178. Incarnatio fuit Deo conveniens convenientia delectabili. 178. Ulterius fuit conveniens convenientia utilitatis ad finem ostendendi sua attributa. 179. Incarnatio

tio non fuit Deo conveniens convenientia lucri. 180. Incarnatio fuit conveniens naturæ humanæ assumptæ. 181. Immo toti generi humano. 182. Attentis præcisè prædicatis Divinis necessarius, Deus non fuit metaphysicè necessitatus ad incarnandum. 183. Neque physicè fuit necessitatus. 184. Ulterius neque moraliter necessitate antecedenti. 185. Supposito peccato Adami, Deus non fuit necessitatus metaphysicè ad incarnandum. 186. Immo neque adhuc moraliter. 187. Etiam non fuit necessitatus ex suppositione decreti volentis hominem liberare à peccati miseria. 187. Pura creatura quacumque gratia ornata finita non potest de condigno satisfacere pro peccato mortali. 188. Potest verò de congruo. 189. Unica tantum datur unio hypostatica inter humanitatem, & substantiam. 190. Unio hypostatica distinguitur ab unionem inter animam, & Corpus Christi. 191. Unio hypostatica est educata. 192. Hinc sequitur esse corruptibilem. 193. Licet solum Verbum assumpserit humanitatem, tamen Pater, & Spiritus Sanctus dicuntur esse aliquo modo speciali in humanitate Christi. 194. Motivum adæquatum Incarnationis Dominicæ fuit redemptio generis humani. 195. Et non solum fuit motivum adæquatum quo ad circumstantiam passibilitatis, sed etiam quo ad substantiam mysterii. 196. Christus de facto redemit nos tam ab originali, quam ab actualibus. 197. Humanitas Christi de facto non meruit substantiam Incarnationis. 198. Humanitas Christi Domini de possibili per opera antecedentia prioritate temporis unionem hypostaticam, eam potuit mereri. 199. SS. PP. non meruerunt de facto substantiam Incarnationis. 200. Poterant tamen in alia providentia illam mereri de congruo. 201. De facto SS. PP. meruerunt aliquas circumstantias Incarnationis.

§.

Pro Beatissima Virgine.

202 **C**ontra Nestorium, & illius Asselas pro viribus tenemus Beatissimam Virginem non Christi tantum, sed Dei Matrem esse dicendam. 203. Jure ergo à Conciliis, & Sanctis Patribus dicitur *Theotocos*, quia scilicet non purum hominem genuit, sed hominem Deum. 204. Hinc dicimus, Beatissimam Virginem meruisse Incarnationem, quo ad aliquas circumstantias. 205. Dubium verò est: Utrum de facto meruerit Maternitatem Dei, & quomodo? Resolvimus primò, illam de facto meruisse. 206. Resolvimus secundò, illam meruisse de congruo. 207. Per hoc tamen non improbamus modum loquendi illorum, qui illam asserunt non de congruo tantum, nec tamen de condigno, sed de digno Maternitatem meruisse.

THESIS VII.

De Merito.

208 **M**eritum propriè dictum describitur: *Obsequium liberum factum Deo ex se potens movere ad retributionem præmii supernaturalis.* 209. Meritum dividitur in congruum, & condignum. 210. Pura omisso libera (si fortè datur) non est meritoria præmii supernaturalis. 211. Licet ad meritum requiratur libertas, sufficit quòd sit contradictionis. 212. Non sufficit tamen ad meritum libertas à coactione, sed requiritur libertas indifferentiæ. 213. Actus meritorius præmii supernaturalis debet esse supernaturalis in entitate, & procedere à gratia in entitate supernaturali. 214. Opus iusti liberum, & honestum habet ex se quiddam requiritur, ut sit meritorium in actu primo per modum causæ liberæ indifferentis. 215. Ut verò sit meritorium in actu secundo per modum causæ determinatæ, requiritur ordinatio Divina. 216. Forma dignificans non potest dignificare actum, cuius est præmium. 217. Non requiritur, quòd gratia dignificans intelligatur positivè pro priori ad actum, quem dignificat.

§.

Pro Beatissima Virgine.

218 **Q**uorundam fuit sententia, Beatissimam Deiparentem ab Incarnatione Filii usque ad sui mortem non potuisse mereri amplius; cum post Incarnationem, qua Deum suis viribus inclusit, esset jam in statu gratiæ consummatæ, & charitatis perfectæ. Huic sententiæ favere existimant Doctorem Marianum, & Doctorem Angelicum: nos tamen cum eodem adstruimus Beatissimam Virginem etiam post Christi Incarnationem potuisse per actus meritorios gratiam augere, & in gratia crescere. 219. Immò ita meruisse toto vitæ suæ tempore usque ad mortem. 220. Hoc Virginis meritum incepit ab ipso suæ Conceptionis instanti. 221. Ab hoc igitur instanti habuit usum rationis, & elicuit actus liberos supernaturales, quibus gratiæ auxilianti consensit, & sanctificantem gratiam meruit, quam numquam amisit, sed semper mirificè auxit. 222. Quantum creverit Marianum meritum, vix explicare quis poterit? Tamquam certum statuimus non solum crescere, & augeri ex operibus sanctificatis per gratiam, sed etiam ex Maternitate Dei, si hæc sit forma sanctificans, si non sit. 223. Meritum Beatissimæ Virginis crevit, ut jam diximus, usque ad mortem, nec post mortem crevit.

T H E S I S   V I I I .

De Beatitudine.

224 **B**eatitudo definitur : *Bonum , quod satiat animam , redditque subiectum perfecte Letum , ac quietum.* 225. Beatitudo dividitur in Formalem , & Objectivam. 226. Dividitur ulterius in Naturalem , & Supernaturalem.

227. De facto nulla datur Beatitudo naturalis hujus vitæ. 228. Fuit tamen possibilis. 229. Possibilis est appetitus elicitus naturalis circa Beatitudinem supernaturalem. 230. In solo Deo posita est Beatitudo objectiva. 231. Formalis Beatitudo Patræ consistit adæquatè in visione Dei , & amore. 232. Visio , & amor beatificus , qui datur de facto , potest stare de potentia Dei absoluta cum peccato habituali. 233. In voluntate Beati remanent habitus virtutum , qui erant in via , statui beatifico non repugnantes. 234. Animæ Beatorum post resurrectionem non videbunt Deum clariùs , & perfectiùs. 235. Catholica veritas est , corpora Beatorum habitura impassibilitatem. 236. Ulterius tenendum est , corpora sanctorum dote agilitatis gaudere.

§.

Pro Beatissima Virgine.

237 **A**n tequam de Beatissimæ Virginis Beatitudine sermo fit , placet de sui morte , & martyrio aliqua dare. In primis , quòd Deipara Sanctissima verè mortem subierit , potius supponimus , quàm defendimus : opus nempe fuit Matrem Filio in hoc etiam similem esse , ut apertius constaret , eam esse passibili corpore præditam , non verò materia quadam cœlesti , ut aliqui commenti sunt. 238. Certum tamen , & indubium est , mortem in Beatissima Virgine non fuisse pœnam pro peccato , quo omnino caruit. 239. Non defuere qui assererent Beatissimam Virginem fuisse martyrio coronatam , ac violenta morte obiisse : hæc autem sententia omninò displicet , utpote contraria communi acceptioni , ac placito Theologorum , & Patrum. 240. Si tamen inferas : Ergo Beatissima Virgo non fuit Martyr , cum non occubuerit morte violenter illata ? Hanc illationem in interroganti explicabimus. 241. Hinc pronum est conjicere gloriæ magnitudinem , qua Deiparens Sanctissima in cœlo fruitur. Nos asserimus illius Beatitudinem superare Beatitudinem omnium Cœlitum , tam hominum , scilicet , quàm Angelorum. 242. Dicimus insuper , solam ipsam constituere specialem chorum infra Christum supra omnes Angelorum , & Sanctorum choros , & dignitate , & splendore eminentissimum. 243. Hæc gloria , & Beatitudo non animam tantum Beatissi-

mæ Virginis, sed etiam illius corpus beat. 244. Nam sententia negans Beatissimæ Deiparentis corpus fuisse in cœlum assumptum, utpotè erronea, & temeraria, defendi nequaquam potest, ut latè deducitur ex Jure Canonico cap. *Pronunciandum* de Consecratione, & alibi. 245. Hæc assumptio facta fuit ministerio Angelorum; certè illorum obsequio, ac famulatu.

THESIS IX.

De Angelis.

246 **D**E fide est dari de facto Angelos. 247. Indubium est Deum liberrimè produxisse Angelos. 248. Angeli non ab æterno, sed in tempore fuerunt conditi à Deo. 249. Angeli fuerunt conditi ex nihilo. 250. Angeli sunt omninò incorporei, & immateriales. 251. Angeli non componuntur ex partibus integrantibus. 252. Angeli componuntur ex natura, & subsistentia. 253. Angeli habent compositionem metaphysicam ex genere, & differentia. 254. Angelus admittit realem conjunctionem ex subiecto substantiali, & accidentibus. 255. Non implicat Angeli compositi ex materia spiritali. 256. Numerus Angelorum est valdè amplius. 257. Si quæras: Utrum Angeli possint esse solo numero diversi? Respondemus, non solum posse, sed multos de facto ita multiplicari. 258. Angelus non potest naturaliter scire futura intrinsecè contingentia, nec secreta cordium. 259. Angelus peccare potuit in primo suæ creationis instanti. 260. Constans est sententia singulos homines suum habere Angelum propriæ tutelæ deputatum. 261. Utrum verò Adamus, & reliqui homines in statu innocentiae habuissent Angelum Custodem? Affirmamus.

§.

Pro Beatissima Virgine.

262 **I**N primis si quis de imperio Beatissimæ Virginis erga Angelos dubitet, nos ipsius regnum, ac dominium erga Cœlestes Spiritus non lenocinii, sed rationum pondere armati pro viribus propugnabimus. 263. Ad illam ergo agitatissimam quæstionem: An Beatissima Virgo habuerit Angelum Custodem? Non improbamus singularem resolutionem, qua asseritur Sanctissimam Dei Matrem Filii sui brachio innixam Angelorum custodia non indiguisse. 264. Quo tamen non obstante, ex pluribus Angelis, quos habuit promptos in obsequium, aliquem ad hoc præcipuè a Deo destinatum fuisse arbitramur.

THESIS X.

De Visione Beata.

265 **P**osse intellectum creatum Deum clarè videre est de fide. 266. Intellectus noster non potest naturaliter Deum clarè videre. 267. Intellectus creatus effectivè producit visionem Beatam; ex quo optimè deducitur lumen gloriæ non esse totam rationem agendi talem visionem. 268. Intellectus concurrit immediatè, & proximè ad visionem Beatam. 269. Intellectus creatus concurrit ad visionem Beatam, ut potentia obedientialis. 270. Si verò, ut potentia obedientialis pura, seu non pura? Dicemus. 271. Proprium munus luminis gloriæ non est disponere intellectum in ratione causæ materialis ad recipiendum visionem Beatam. 272. De possibili potest intellectus creatus Deum videre sine lumine gloriæ; cum eo tantum, quod Deus intellectum extrinsecè adjuvet. 273. Intellectus est causa instrumentalis visionis Beatæ. 274. De potentia absoluta potest Deus se solo producere visionem Beatam, habendo se intellectus tantummodò passivè. 275. De fide est, piorum hominum animas, quæ corpore solutæ nulla indigent purgatione, esse jam ad claram Dei visionem admissas. 276. Deus unus, & Trinus est objectum visionis Beatæ.

§.

Pro Beatissima Virgine.

277 **C**um in cœlo visio sit tota merces, ex dictis benè inferatur, visionem Beatam, qua Beatissima Virgo Maria in cœlo fruitur, visiones omnium hominum, & Angelorum longè superare. 278. Inferes: Ergo Beatissima Virgo plures videt eminentias in Deo, quàm cæteri Beati. Concedimus illationem. 279. Inferes ulterius: Ergo Beatissima Virgo Maria sua visione Deum comprehendit. Negamus. 280. Beatissima Virgo Maria non videt tantas eminentias in Deo, quantas Christus Dominus videt. 281. Quamvis autem nonnulli sentiant Beatissimam Virginem vel à primo suæ Conceptionis instanti, vel saltem à Divini Verbi Incarnatione Deum clarè semper vidisse, ac proinde fuisse semper in statu viatorum, & comprehensorum, id nos asserere non audemus: nam hoc fuit singulare privilegium soli Christo concessum.

THESIS XI.

De Adoratione.

282

A

Doratio describitur à S. Joanne Damalceno : *Submissionis, & humilitatis nota; & alibi: Animi colentis, submissi, atque humilis significatio* : 283. Adoratio non consistit essentialiter in solo actu externo nudè sumpto. 284. Adoratio dividitur in internam, & externam. 285. Dividitur ulterius in sacram, & politicam. 286. Adoratio sacra subdividitur in adorationem Latriæ, Dulæ, & Hyperdulæ. 287. Deus adorandus est adoratione Latriæ absolutæ. 288. Eadem adoratione adorandus est Christus Dominus. 289. Indubium est, ut deducitur ex Tridentino sess. 25. in decreto : *De Invocatione, & Veneratione Sanctorum*, Angelos, Beatos, & homines Sanctos esse adorandos. 290. Si tamen quæras : Qua adoratione ? Respondemus, adoratione Dulæ. 291. Etiam debent adorari imagines Sanctorum. 292. Crux illa, in qua Christus pendit, adorabilis est cultu Latriæ;

§.

Pro Beatissima Virgine.

293

E

X tot Sacratissimæ Deiparentes perfectionibus, ac prærogativis malè intulerunt hæretici Collyridiani illam non esse puram creaturam, sed Deum. 294. Nec minus errarunt Wicleph, & Calvinus, quorum erat hæc propositio jure merito damnata ab Ecclesia : *Laus, quæ defertur Mariæ, ut Mariæ, vana est*. Existimabant siquidem infanissimi Novatores Mariam Sanctissimam solum dignam esse cultu, & honore civili, vano quidem, utpotè inutili ad salutem. 295. Nos utriusque hujus erroris damnationi subscribimus. 296. Dicimus insuper primò : Beatissima Virgo non est adoranda cultu Latriæ, neque ob id, quod sit aliquod Numen, neque per hoc, quod Christum tetigerit, sicut Crux potest adorari. 297. Dicimus secundò : Mariæ, ut Mariæ, ratione propriæ sanctitatis, & excellentiæ debetur non solum cultus, & honor civilis, sed etiam adoratio strictè dicta. 298. Dicimus ulterius. Hujusmodi adoratio non est merè civilis, sed sacra, & religiosa. 299. Non solum Beatissimæ Virgini, sed etiam illius imaginibus, ac Reliquiis potest, & debet conferri sacra, & religiosa adoratio.

PARS II.

Pro Theologia Morali, & Mariana.

THESIS I.

De Baptismo.

300

BAPTISMUS potest esse, vel Fluminis, vel Fluminis, vel Sanguinis. 301. Definitur primus: Ablutio corporis exterior à Christo Domino instituta ad regenerationem spiritualem, sub præscripta verborum forma cum debita intentione. 302. Baptismi Sacramentum fuit institutum à Christo Domino ante Passionem suam. 303. Potest quis salvari sine hoc Sacramento in re suscepto. 304. Non verò sine illo saltem in voto. 305. Materia remota hujus Sacramenti est aqua naturalis, & vera. 306. Materia proxima est ablutio. 307. Non valet Baptismus collatus nomine tantum Christi. 308. Baptismus imprimit characterem in anima baptizati.

§.

Pro Beatissima Virgine.

309 **B**eatissima Virgo obnoxia fuit præcepto Baptismi. 310. Non utique fuit obnoxia tali præcepto, ut in illa deleteretur peccatum originale. 311. Fuit verò, ut membrum Ecclesiæ nota characteristica fieret, & apta ad reliquorum Sacramentorum susceptionem, quorum effectuum, sicut & augmenti gratiæ capax fuit. 312. Hinc est Beatissimam Virginem Sacramentum Baptismi de facto suscepisse. 313. Congruentissimum judicamus Beatissimam Virginem fuisse prius aliis baptizatam. 314. Et Christo Domino ministrante.

THESIS II.

De Confirmatione.

315

Contra Novatianos, Lutheranos, & Calvinistas profiteremur cum Fide Catholica dari in Ecclesia verum Confirmationis Sacramentum. 316. Hoc Sacramentum fuit institutum à Christo Domino. 317. Materia remota hujus Sacramenti, & quidem necessaria est Chrisma confectum ex oleo olivatum, & balsamo. 318. Chrisma debet esse ab Episcopo benedictum. 319. Solus Episcopus consecratus est minister ordinarius Sacra-

Sacramenti Confirmationis. 320. Sacramentum Confirmationis im-
mit characterem.

§.

Pro Beatissima Virgine.

321 **A**N Beatissima Virgo Maria suscepisset Confirmationis Sa-
cramentum; est punctum, in quo videntur contradici
AA.: affirmant enim Beatissimam Virginem illud suscepisse, non ta-
men eisdem ritibus, ac cæremoniis, quibus modò Ecclesia utitur. Nos
ergo, ut propriè loquamur, & verum à falso separemus, dicimus 1.
Beatissima Virgo Maria poterat recipere Confirmationis Sacramentum.
322. Dicimus 2. Beatissima Virgo Maria recepit proprios effectus
Confirmationis. 323. Dicimus 3. Beatissima Virgo Maria non recepit
verum, & proprium Confirmationis Sacramentum.

T H E S I S III.

De Extrema Unctione, & Ordine.

324 **M**Ateria remota Sacramenti Unctionis est oleum oli-
varum. 325. Requiritur, quòd sit ab Episcopo
benedictum. 326. Non est de necessitate Sacra-
menti, quòd unctio fiat immediatè manu Sacer-
dotis. 327. Est tamen de necessitate præcepti, excepto tempore pestis,
vel ubi datur contraria consuetudo. 328. Invocatio Sanctissimæ Trini-
tatis non est de essentia Extremæ Unctionis. 329. Minister hujus Sa-
cramenti est Sacerdos,

§.

330 **S**eptem sunt omninò Ordines in Ecclesia; scilicet Sacerdo-
tum, Diaconorum, Subdiaconorum, Acolythorum, Exor-
cistarum, Lectorum, & Ostiariorum. 331. Non solum Ordines ma-
iores, sed etiam minores sunt Sacramentum novæ Legis. 332. Ordo
maior sine minore susceptus validus est. 333. Nec dispensante Papa
possunt mulieres recipere Sacramentum Ordinis.

§.

Pro Beatissima Virgine.

334 **L**Is est inter Doctores: Utrum Beatissima Virgo sus-
ceperit Sacramentum Extremæ Unctionis? Alii affir-
mant hoc Sacramentum suscepisse: alii autem censent
nec suscepisse, nec suscipere potuisse; nos verò dici-
mus, posse illud suscipere, non tamen illud suscepisse. 335. Si quæras
curiosius: An Beatissima Virgo habuerit aliquod Sacerdotale munus,
aut

aut potestatem conficiendi aliquando Corpus, aut Sanguinem Christi Sacramentaliter per operatoria verba: siquidem uno verbo: *Fiat.*, & Sanguine suo Verbum Divinum hominem fecit in Incarnatione: Respondemus negative; asserimusque Sacerdotalem potestatem, sive Sacramentum Ordinis, ejusque characterem à Beatissima Virgine numquam fuisse acceptum; atque adeò nec umquam sacrificasse, nec Sacerdotii munere aliquando functam.

THESIS IV.

De Eucharistia, & Matrimonio.

336 **D**atur in Ecclesia Dei verum, & mirabile Eucharistiæ Sacramentum. 337. Hujusmodi Sacramentum fuit institutum à Christo Domino in nocte Coenæ. 338. Contra Simonem Magum, Berengarium, & alios profiteamur realem præsentiam Christi in Eucharistia. 339. Verba consecrationis sunt constitutum intrinsecum Sacramenti Eucharistiæ. 340. Materia remota Sacramenti Corporis est panis usualis. 341. Valide consecratur tam in pane azymo, quàm in fermentato. 341. Ad licitam consecrationem Calicis debet admisceri vino modica pars aquæ. 342. Utrum illa aqua vino admixta convertatur immediate, an mediate in Sanguinem Christi? Dicemus. 343. In Sacramento Eucharistiæ datur vera transubstantiatio, ita ut post consecrationem nihil remaneat de substantia panis, & vini.

§.

344 **M**atrimonium, quod aliter vocatur *Connubium*; seu *Nuptiæ, Conjugium, &c.* est unum ex septem Sacramentis Legis Gratiæ. 345. Matrimonium inter non baptizatos non est Sacramentum, quamvis sint cathecumeni. 346. Rejicimus sententiam collocantem in solis signis externis materiam hujus Sacramenti. 347. Et etiam aliam collocantem hujus Sacramenti formam in illis verbis Gen. 2. & Matth. 19. *Propter hanc relinquet homo Patrem, & Matrem, & adheret uxori.* 348. De materia, & forma hujus Sacramenti pro tanta opinionum varietate mentem nostram interroganti apperiemus. 349. Minister hujus Sacramenti non est Deus, ut aliquis putat. 350. Etiam non est Sacerdos, ut aliqui judicant. 351. Cum communi, & vera sententia dicimus ministros hujus Sacramenti esse contrahentes. 352. Valet Matrimonium contractum sub conditione [sano modo intellecta] numquam redendi debitum. 353. Votum castitatis solemne solum ex Jure Ecclesiastico dirimit Matrimonium.

Pro Beatissima Virgine.

354 **B**eatissima Virgo Maria recepit Eucharistiæ Sacramentum. 355. Beatissimam Virginem quotidie refici hâc sacrâ synaxi sequemur. 356. Immò probabile judicamus, quòd à multis asseritur, Deiparam Sanctissimam sacram Eucharistiam spiritualiter sumpsisse, & frequenter, etiam ante hujus Sacramenti institutionem. 357. Jam verò quòd ad Matrimonium sunt aliqui, præter hæreticos, qui verum inter Mariam, & Joseph intercessisse Matrimonium negare non metuant: in quibus Gratianus, ut habetur in Jure Canonico causa 17. quæst. 2. Canone *Quod autem*. Hanc tamen sententiam jure explodunt cæteri Theologi; quorum concors consensus est inter Mariam, & Joseph verum Matrimonium intercessisse. Nos huic sententiæ subscribimus. 358. Defendemus ulterius, quomodo posset stare hoc Matrimonium absque peccato, stante voto castitatis absoluto antecedenter.

T H E S I S V.

De Pœnitentia.

359 **I**nstitutio Sacramenti Pœnitentiæ facta fuit à Christo Domino, cum post Resurrectionem Apostolis dixit: *Accipite Spiritum S. Quorum remiseritis peccata &c.* 360. Contritio confessio, & satisfactio sunt partes Sacramenti Pœnitentiæ. 361. Sine hoc Sacramento in re, vel in voto suscepto nequit salvari peccator, qui in mortale lapsus est post Baptismum. 362. Materia remota hujus Sacramenti sunt peccata post Baptismum commissa. 363. Immò peccata commissa in ipso instanti Baptismi. 364. Ad Sacramentum Pœnitentiæ cum effectu recipiendum sufficit attritio. 365. Non datur obligatio confitendi peccata negativè dubia. 366. Minister Sacramenti Pœnitentiæ est solus Sacerdos.

Pro Beatissima Virgine.

367 **S**acramentum Pœnitentiæ in Beatissima Virgine admitteret Calvinus, qui Concilii Tridentini Patribus oblatrat, quòd Deiparenti Sanctissimæ illud specialissimum privilegium detulerint, immunitates, videlicet, ab omni actuali culpa etiam levissima. Certè hoc ipsum asserunt nonnulli Authores Catholici, nempè, Deiparam Sanctissimam,

tiſſimam, licet nullum peccatum contraxerit, ſolitam tamen fuiſſe confiteri Sacramentaliter apud D. Joannem Evangeliftam. Nos tamen in contrariam ſententiam omninò abimus: dicimusque tenendum eſſe tamquam certum primò: Beatiffimam Virginem numquam Sacramentum Pœnitentia ſuſcepiffe. 368. Secundo: Ex nullo capite huius Sacramenti Divino præcepto, aut Eccleſiaſtico ſubjacuiſſe. 369. Hic locum tenet inquirere, utrum in Beatiffima Virgine fuerit data Pœnitentia, ſaltem prout eſt virtus? Cui diſtinctione reſpondemus: Si Pœnitentia, ut eſt ſententia Doctoris Mariani, habeat pro actu proprio ſolam voluntatem ſubeundi ſupplicium, quod culpa anterior committit, tunc negandum omninò eſt reperiri in Beatiffima Virgine virtutem Pœnitentiæ. 370. Si tamen Pœnitentiæ virtus ſumatur latiori modo, prout virtus eſt ad plures alios actus, dicimus cum communi Theologorum, repertam fuiſſe in Virgine virtutem Pœnitentiæ.

T H E S I S VI.

De Voto, & Statu Religioſo.

371 **V**otum deſcribitur: *Promiſſio deliberata facta Deo de bono poſſibili, & meliori.* 372. Ad rationem voti non ſufficit ſolum propoſitum, quantumvis efficax, & abſolutum. 373. Votum dividitur primò in Abſolutum, & Conditionatum. 374. Dividitur Secundò in ſolemne, & Simplex. 375. Dividitur tertio in Reale, & Perſonale. 376. Promiſſio abſque animo exequendi rem promiſſam, ſi fiat cum animo contrahendi obligationem, conſtituit votum. 377. Votum de vitando aliquo genere venialium eſt validum. 378. Qui vovet ingredi Religionem Carthuſianorum, credens ſe ibi liberè poſſe veſci carnibus, non tenetur eam ingredi.

S.

379 **S**tatus Religioſus quo ad ſubſtantiam inſtitutus eſt à Chriſto Domino. 380. Quoad accidentia verò originem ſuam debet Eccleſiæ. 381. Ad eſſentiam ſtatus Religioſi non requiritur, quod vota emiſſa in Religione approbata ſint ſolemnia. 382. Omnimoda paupertas non eſt neceſſaria ad ſtatum Religioſum.

§.

Pro Beatissima Virgine.

383 **B**eatissimam Virginem virginitatem vovisse spontaneam, nullo Dei præcepto coactam, unanimi Patrum, ac Theologorum consensui inhærentes, asserimus. 384. Immò fuisse omnium primam. 385. Hoc tamen licet non sit de fide, de fide tamen est Beatissimam Virginem perpetuò virginitatem servasse, tum ante partum contra Judæos, Cherinthianos, & Ebionitas, tum in partu contra Juveniani blasphemias, tum post partum contra Antidico-Marianitarum deliria, & nostri temporis hæreticorum insaniam. 386. Non etiam est improbable, quod asseritur ab aliquibus, scilicet, Beatissimam Virginem emisisse votum paupertatis, & obedientiæ. 387. Ex hoc eruitur Beatissimam Virginem fuisse aliquo modo Religiosam.

T H E S I S VII.

De Legibus.

388 **L**ex definitur: *Præceptum commune justum, ac stabile, sufficienter promulgatum.* 389. Lex consistit in actu intellectus, & voluntatis. 390. Omnis Lex includit præceptum. 391. Non omne præceptum includit propriè rationem Legis. 392. Ut Lex obliget, requiritur promulgatio. 393. Lex Pontificia obligat subditos independentè ab illorum acceptatione. 394. Summus Pontifex in materia morum potest Leges ferre obligantes omnes Christi fideles. 395. Lex Pontificia obligat per se omnes Christi fideles cum sola promulgatione Romæ facta.

§.

Pro Beatissima Virgine.

396 **B**eatissima Virgo pluribus Legibus tam Veteris, quam Novi Testamenti obstricta fuit. 397. Beatissima Virgo nullis Legibus humanis præcisè talibus propriè, & rigorosè fuit obnoxia. 398. Beatissima Virgo Maria non erat per se obnoxia Legi Purificationis.

P A R S III.

Pro Theologia Polemica, & Mariana.

T H E S I S I.

De Ecclesia.

399

ECCLESIAE essentiam scrutaturi, ab illius nomine exordimur: est igitur *Ecclesia* vox Græca, quæ inter Græcos illud exprimit, quod inter Latinos *Evocatio*, vel *Vocatorum cætus* indicit. 400. Definitur ergo Christiana Ecclesia sic: *Societas communitalis visibilis fidelium baptizatorum, sub uno capite Christo, qui in Cælis regnat, & Vicario eius in terris, inter se eodem cultu communicantium.* 401. Ex quo liquet hinc non sumi Ecclesiam materialiter, & quasi methonimicè, ubi continens pro contento accipitur, de quo dicitur Judith 6. *Omnis populus per totam noctem intra Ecclesiam oraverunt*, sed in esse formali. 402. Ecclesia dividitur primò in Universalem, & Particularem. 403. Dividitur secundo in Militantem, Purgantem, & Triumphantem. 404. Ecclesia non dividitur in Visibilem, & Invisibilem, ut malè inquirunt Lutherani, & Calvinistæ. 405. Falluntur planè Joannes Wicleff, Joannes Hus, & Calvinus volentes solis Prædestinatis constare Ecclesiam. 406. Neque audiendi sunt Pelagiani, & Anabaptistæ contendentes, quòd Ecclesia sit hominum dumtaxat perfectorum nullum peccatum habentium multitudo. 407. Unde dicimus contra errorem Novatianorum, Donatistarum, & Confessionistarum graves peccatores etiam intra Ecclesiæ sinum concludi. 408. Tamen, si de infidelibus non baptizatis loquamur, eos in Ecclesia non intus, sed foris esse fatemur. 409. Inferes: Ergo saltem Hæretici manifesti, utpote baptizati, erunt simpliciter membra Ecclesiæ? Refragamur. 410. Apostatas etiam expellendos esse tenemus. 411. Item defendimus Cathecumenos non spectare ad Ecclesiam Christianam. 412. De Schismatis maior lis est, eos tamen non esse simpliciter membra Ecclesiæ firmiter propugnamus. 413. De excommunicationis in certamine sensum nostrum aperiemus. 414. Ecclesia Christi hucusque non ita defecit, ut omnino fuerit extincta, sed perleverat eadem, quæ fuit tempore Apostolorum. 415. Immò numquam potest omnino deficere, seu penitus extinguui. 416. Ex quo liquet Ecclesiam Christi esse perpetuam. 417. Hinc specialiter contra Lutheranos disputantes, sua falsa dogma rejicimus: rejicimus igitur primò, non dari
in

in homine liberum arbitrium ante renovationem, nisi tantum in rebus naturalibus, politicis, moraliter bonis, & spiritualibus externis. 418. Defendimus enim hominem post peccatum tam personale, quam originale habere libertatem non solum à coactione, sed etiam à necessitate, in spiritualibus internis. 419. Rejicimus secundò, hominem non cooperari Divinæ gratiæ. 420. Rejicimus tertio, omnia opera hominum esse peccaminosa. 421. Rejicimus quartò, hominem necessariò peccare. 422. Rejicimus quintò, infantes, fatuos, & dormientes etiam peccare. 423. Rejicimus sextò, peccatum originale adhuc manere in verè baptizatis, simul cum gratia justificante. 424. Rejicimus septimò, formalem justificationem peccatoris consistere in mera remissione peccatorum extrinseca. 425. Rejicimus octavò, etiam consistere in intrinseca imputatione justitiæ Christi. 426. Ulterius justificationem fieri per solam fidem. 427. Affirmamus autem justificationem fieri per formam intrinsecam permanentem. 428. Ulterius contra Calvinistas gratiam semel acquisitam iterum remitti per peccatum mortale.

§.

Pro Beatissima Virgine.

428 **C**ertum, indubiumque est Beatissimam Virginem fuisse verè, & rigorosè verum Ecclesiæ membrum, & adeò sublime, ut inter SS. PP. disputaretur quale nam membrum fuisset? Hinc est, quòd à D. Bernardo, & D. Bonaventura Beatissima Virgo vocaretur Ecclesiæ Collum, à Parente autem Augustino nuncuparetur Cor. Nos igitur, ut dicta SS. PP. concilemus, dicemus, quomodo Beatissimæ Virgini compètat esse Ecclesiæ Collum, & Cor. 429. Beatissima Virgo licèt fuisset prima persona baptizata, nec ideò primò ingressa fuit Ecclesiam, quàm D. Petrus. 430. Immò neque aliis Apostolis. 431. Beatissima Virgo numquam defecit ab Ecclesia. 432. Beatissima Virgo non fuit membrum Ecclesiæ Purgantis. 433. Est autem membrum adeò præcipuum Ecclesiæ Triumphantis.

T H E S I S II.

De Romano Pontifice.

434 **S**upremum Pontificis regimen exploraturi, multiplicem dari simplicis moderaminis differentiam præmonemus: prima igitur rectæ gubernationis species est Monarchia, quæ unius tantummodo explicat Principatum. 435. Altera est Aristocratica, quæ regimen Optimatum importat. 436. Ultima tandem Democratica, hoc est, populi totius Imperium. 437. Ex quo dicimus regimen Ecclesiæ non esse Democraticum, & penes populum.

pulum. 438. Item non esse Aristocraticum, & penes Optimates, sed Principes saeculares. 439. Nec etiam stare potissime in Principibus Ecclesiasticis. 440. Bene verò in totius Ecclesiae Praesule, ac Praeside, nimirum Summo Pontifice. 441. Dicam quomodo hoc Monarchicum Ecclesiae regimen sit ex Aristocratio, & Democratico temperatum. 442. Supremam Ecclesiae potestatem promissit Christus Dominus D. Petro, ut constat ex illo Matth. c. 16. *Tu es Petrus, & super hanc petram edificabo Ecclesiam meam, & tibi dabo claves regni Caelorum, &c.* 443. Ex quo inferes malè apud Catholicos audire Erasmus, qui putat praefata verba non fuisse dicta soli Petro, sed omni, & cuilibet fidei in particulari. 444. Etiam erravit Calvinus existimans per illam *Petram* non esse intelligendum D. Petrum, sed Christum. 445. Neque Lutherani felicius locuti sunt, dum volunt per *Petram* intelligendam esse Fidem, excludendo Petrum. 446. Unde Christianorum dogma est per illam *Petram* D. Petri personam declarari. 447. Fortasse quæres: quid per *Claves* significetur? In primis respondemus non esse audiendos Calvinistas contendentes per illud non intelligi promissum fuisse D. Petro Principatum Ecclesiae. 448. Quapropter nos Catholicis adhaerentes, sentimus per *Claves* datas D. Petro intelligi summam potestatem sibi promissam in omnem Ecclesiam. 449. Etiam apud Catholicos certum, ac exploratum est, quòd per illa verba, *Oves meas*, non solum aliquos, sed omnes omnino Christianos Petro tamquam oves fuisse à Christo Domino commendatos.

§.

Pro Beatissima Virgine.

450. **B**eatissima Virgo Maria, etsi fuerit unum ex praecipuis membris Ecclesiae, nec per id dicendum est, fuisse Ecclesiae Caput, nec Pontificali dignitate functam. 451. Maior lis est, Utrum Beatissima Virgo ratione potestatis, & imperii erga omnes creaturas, etiam Angelicas, fuisset deobligata Legibus Pontificiis? Nos dicimus esse obligatam, & in conscientia ad illas teneri. 452. Hoc non solum ratione exempli, sed veri praeepti illam obligantis.

T H E S I S III.

De Conciliis.

453. **C**onciliorum naturam indagantes, dicimus, quòd Concilium est: *Legitimus conventus Praesulum Ecclesiasticorum ad majora Fidei, & Religionis finienda negotia.* 454. Ecclesiae Concilia in multiplici sunt differentia; alia namque sunt Generalia, & Oecumenica. 455. Alia Concilia sunt Natio-

Nationalia. 456. Alia verò Provincialia. 457. Alia denique Diœcesana. 458. Hoc posito, dicimus, stante vero, & indubitato Pontifice, solum illum posse Generale Concilium convocare. 459. Concilium Generale non approbatum, nec confirmatum à Papa, non est authoritatis infallibilis. 460. Similiter Concilia Nationalia citra Pontificis confirmationem possunt errorem continere. 461. Idem sentimus de Conciliis Provincialibus. 462. A fortiori etiam de Conciliis Diœcesanis idem iudicium ferimus. 463. Secus autem, si huiusmodi Concilia à Pontifice approbentur. 464. Sed gravissima jam exurgit quæstio, scilicet: Utrum Concilium Generale sit supra Papam? In primis resolvimus, supremam Ecclesiæ potestatem non esse in Concilio Generali, prout contradistincto à Papa. 465. Ex quo jam liquet solum Papam verum, & indubitatum esse supra Concilium, minimè verò Concilium Generale supra verum Papam. 466. Concilium Generale potest Leges condere, quæ obligent Christianum Orbem. 467. Idem dicimus de Conciliis inferioribus respectu sibi subditorum.

§.

Pro Beatissima Virgine.

468. **D**ubium igitur oriri potest inter DD. Utrum Beatissima Virgo de jure esset convocanda ad Generalia Concilia, ut Episcopi? Nos autem respondemus negativè. 469. Dicimus tamen semper esse convocandam, congruentissimum fore, & convenientissimum. 470. Non ut tanquam Judex materiam tractandam resolvat. 471. Sed ut doctissima, utpote scientiâ infusâ prædita, discutiat difficultates, & Judices doceat, ut non temerè definiant.

A P P E N D I X

P R O

BEATISSIMÆ VIRGINIS

P A T R O C I N I O.

472. **B**eatissima Virgo Maria non solum adoranda est, sed etiam oranda, contra id, quod somniavit Vigilantius. 473. De fide enim est contra Lutherum illam, sicut & reliquos Sanctos, nostras preces in Cœlo audire, & apud Deum pro omnibus intercedere. 474. Si autem, ut perfectè scias, quid in hac Protectrice tenes, quæras, quantum apud Deum polleat Beatissima Virgo Maria? Facile respondebimus, plus pollere, quàm omnes Angeli, & Sancti simul sumpti: est siquidem omnibus pro nobis sollicitior, Deo gratior, & gloriosior.

DIGRES.

DIGRESSIO

Pro Statu Eremitico.

475 **I**nspecta statûs Religiosi natura, in vita Anachoretica, & Eremitica, & omninò solitaria salvari potest essentia Statûs Religiosi. 476. Hinc optimè deducitur Protoparentes Sanctissimos, Paulum scilicet Thæbeum, & Antonium Magnum veros fuisse Religiosos. 477. Immò Sanctissimum Parentem nostrum Paulum fuisse verum Religiosum eminentiori modo, quàm aliarum Sanctissimarum Religionum præclarissimi Patriarchæ. 478. Sanctissimus Protoparens noster Paulus jure merito ab Hieronymo, & Ecclesia hac laude honoratur: *Paulus Eremitarum Auctor, & Magister.* 479. Dicemus quomodò verificatur vitæ Eremiticæ primatus in Protoparente Paulo, & si prius extitissent Sanctissimus Patriarcha Elias, & D. Joannes Baptista. 480. Sanctissimus Protoparens Paulus verè dicendus est Patriarcha, quandoquidem Religionem fundavit, quod probabimus dictis SS. PP., authoritate Ecclesiæ, testimonio Pontificis, & vera ratione suffulti.

*****

L I S B O N Æ:

Typis FRANCISCI A' SILVA.

Anno Domini MDCCXLIX.

Cum facultate Superiorum.

